

[Justitsministeren.]

at denne undervisning i landsbyskolerne må ikke pålægges politifolk i byerne, og man tilføjer yderligere den bemærkning, som det ærede medlem betoner så stærkt, synes jeg, om brugen af tjenesteaugmenter. Jeg tror, at den kan læses og fortolkes en lille smule mildere derhen, at tjenestemotorkøretøjer ikke må anvendes alene for at komme ud til sådan færdselsundervisning.

Løvrigt tror jeg, at det ærede medlem og jeg er enige. Spørgsmålet vil nu blive taget op, fordi det er en forsøgsvis ordning, foreløbig løbende til 1. oktober 1954. Der er fra alle sider enighed om, at vi her står overfor en meget vigtig opgave, som må løses rationelt.

Til det ærede medlem hr. Rager tør jeg ingen bemærkninger gøre; en sådan følelsesmæssig eruption tør jeg ikke udsætte mig for en gang til.

Til det ærede medlem hr. Heick skal jeg sige, at det drejer sig i denne omgang alene om dommerkontoret i Tofflund, idet alene dette dommerembede er blevet ledigt. Det ærede medlem ved jo, at spørgsmålet om sammenlægning af eller ændringer i retskredse kun kan rejses i tilfælde af embedsledighed eller med dommerens samtykke. Det ærede medlem vil derfor forstå, at hvis man ønsker dette spørgsmål løst på længere sigt, må man gribe til, når der opstår embedsledighed. Det ærede medlem har ret i, at der er retskredse, der er mindre end Tofflund, men for disse retskredse gælder — udover at der ikke er embedsledighed — særlige forhold, som vil umuliggøre det i hvert fald foreløbig at nedlægge disse embeder. Det allermindste embede her i landet — det har jeg og det ærede medlem tit talt om — er dommerembedet på Ærø. Der gør der sig ganske særlige forhold gældende for øens befolkning; den særlig vanskelige forbindelse med, jeg havde nær sagt fastlandet, gør det naturligt, at vi har dette særlige dommerembede.

Det ærede medlems spørgsmål med hensyn til visumtvangen, om vi kan optage denne sag alene til afgørelse, kan jeg besvare derhen, at der ved udenrigsministermødet i august—september 1953 — hvis det bliver nødvendigt, går jeg ud fra, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil bekræfte det — skete det, at udenrigsministrene

traf aftale om, at de nordiske lande skulle optræde i fællesskab i spørgsmålet om visering for tyske statsborgere. Man var dengang enig om, at det var for tidligt at rejse spørgsmålet om ophævelse af visering, uanset at tyskerne på det tidspunkt havde ophævet visering for nordiske statsborgere. Det er det, der har været udgangspunktet for, at vi har anset det for naturligt at rejse spørgsmålet overfor Norge og Sverige.

Jeg vil gerne tilføje til det ærede medlems orientering, at jeg har rejst spørgsmålet under den form, om der kan opnås enighed mellem Danmark, Norge og Sverige om nu i fællesskab at ophæve viseringen for vesttyske statsborgere, altså også for østrigere og saarlændinge, og subsidiært, hvorledes man fra svensk og norsk side ville stille sig til, at Danmark alene ophævede viseringspligten. Det ærede medlem vil forstå, at det har betydning på baggrund af, at vi arbejder med problemet om at skabe et fælles pasområde for de nordiske lande. Jeg har endvidere, bl. a. under hensyn til den tale, det ærede medlem holdt her i tinget, umiddelbart før jeg rejste til Stockholm, mest subsidiært stillet det spørgsmål, hvordan man så på, at vi foretog ophævelsen af viseringen i det, vi kalder den lille grænsetrafik.

Jeg tror derfor, det er naturligt nu at afvente det svar, som kommer fra Norge og Sverige. Mit indtryk er, at dette svar vil blive gunstigt, og det ærede medlem og jeg er enige om at glæde os dertil.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Det er altid beklageligt, når man har indtryk af, at det svar, man har givet, ikke er fyldestgørende, og jeg fik det indtryk af det ærede medlem hr. Tesdorpf's tale før, at han mente, jeg burde have udtalt mig om, hvorvidt jeg mente, der var dobbelt administration i telefonselskaberne. Nu kan man have forskellig opfattelse af, hvad der er væsentligt, og hvad der er mindre væsentligt i et spørgsmål, man skal svare på. Jeg bedømte det sådan, at det var mindre væsentligt at give udtryk for min mening om dette spørgsmål, fordi det er indlysende, at når landets telefonadministration er delt op i fire dele, kan det ikke undgås, at der bliver det, man kalder dobbeltadministration, man kunne måske